

[Simonsen.]

i det første Aar skulde Tjenestepigerne paa Statens Militærhospital have en Løn af 97 Kr. pr. Maaned. Naar Kvindeligt Arbejderforbund kunde akkviescere ved denne Lønstats af 97 Kr. om Maaneden for en voksen Kvinde, skyldtes det, at der samtidig blev tilsagt Pigerne Logi paa Hospitalet for 12 Kr. om Maaneden og Kost for 40 Kr. om Maaneden. Og det hed udtrykkelig i Regulativet, at der bliver til Rest til Udbetaling i Pengeløn 45 Kr. om Maaneden. Det er selvsagt, at Kvindeligt Arbejderforbund ikke kunne have akkviesceret ved denne Lønstats, uden at der var knyttet disse Rettigheder dertil. Naar Staten forpligter sig til at yde Kost og Logi for 52 Kr. om Maaneden, saaledes at der kan blive 45 Kr. tilbage i Pengeløn, bliver Forholdet straks rimeligere, selv om det ikke er nogen flot Løn. Men det, som altsaa af den tidligere Forsvarsminister var tænkt og udført som en Begunstigelse for de arbejdende Kvinder, krænger den nuværende Minister om, saaledes at det bliver en Lønreduktion, hvis det føres ud i sine Konsekvenser og Ministeren f. Eks. siger: Nu faar de heller ikke Kost, men kan faa 40 Kr. til Kost ude i Byen. Disse Kvinder vilde komme til at give hele deres Løn, 97 Kr., for Kost og Logi ude i Byen, for de vilde ikke kunne faa et ordentligt Værelse og fuld Kost under saadant noget som 90—100 Kr.. Der vilde ikke blive en Øre tilbage til Klæder eller andre Fornødenheder. Det er en Tilsnigelse, som den højtærede Forsvarsminister her har begaaet, naar han gav den Fremstilling, han gjorde. Han har krænget et Regulativ, der var velment overfor Arbejderskerne, om til at blive en Nedskæring af ganske uforvarselig og uhyggelig Karakter.

Første Næstformand (Pinstrup): Tilsnigelse er ikke noget heldigt Udtryk.

Simonsen: Det fremgaar af Lønregulativet, at Meningen er som af mig fremhævet. Jeg forstaar derfor ikke, at den højtærede Minister kan afvise at ville rette dette Forhold, som i Virkeligheden er ganske umuligt. Logi og Kost til henholdsvis 12 og 40 Kr. maanedlig er en fast Forudsætning for Lønregulativet; det er en Ret, som er tilsikret disse Tjenestepiger, og hvad jeg henstiller til Ministeren som Hovedsagen, er, at han sørger for, at Pigerne faar denne Ret, som Staten er forpligtet til at yde dem, og efter Regulativet skaffer dem Værelse for 12 Kr. maanedlig. Kan det ikke blive paa Hospitalet, kan det blive i Byen, og

saa kan man fradrage de 12 Kr. i deres Løn, saaledes som Regulativet foreskriver. Man skulde synes, det var en meget rimelig Fordring, og jeg beklager i høj Grad, at Ministeren kan afvise en saa soleklar Ret for Statens kvindelige Arbejdere paa Militærhospitalet.

Jeg vil dernæst gerne yderligere sige et Par Ord til den højtærede Forsvarsminister, som følte sig forpligtet til at forsvare eller i hvert Fald forsvare Militærlægernes Behandling af de syge Soldater og i det hele taget de syge Soldaters Behandling. Ministeren fremførte noget, som skulde være et sønderknusende Bevis for, at jeg havde Uret. Jeg havde nævnt Dødeligheden blandt Soldaterne under den spanske Syge i 1918—19, og Ministeren vilde modbevise mine Udtalelser ved at hævde, at Dødelighedsprocenten blandt Soldaterne ikke var stort større end blandt den øvrige Befolkning i disse Spansk Syge-Aar. Men derved kommer Ministeren jo netop til at give mig Ret i min Betragtning, thi det er ganske klart, at naar Dødeligheden blandt Soldaterne er større end i den civile Befolkning, har der været noget i Vejen med Omhyggeligheden for Soldaterne. Soldaterne er unge Mennesker paa 18—19 til 22—23 Aar, friske og sunde i enhver Henseende; havde de været syge i Forvejen, var de blevet kasseret, der kasseres jo rigeligt. Blandt disse unge, stærke, kraftige Mennesker var Dødelighedsprocenten større end blandt den øvrige Befolkning, der bestaar baade af gamle og syge og svage og Spædbørn og alle mulige andre i alle mulige Aldre. Det er ganske klart, at det tydeligt beviser, at der har været noget i Vejen med Soldaternes Behandling, og det er der i Virkeligheden ogsaa. Nærmere skal jeg ikke komme ind paa denne Sag paa dette sene Tidspunkt. Jeg har ikke forandret min Mening, og jeg tror heller ikke, der er sket nogen Forandring.

Den højtærede Forsvarsminister meddelte, at han allerede for flere Maaneder siden havde indskærpet Regimentet i Randers, at Soldaterne skulde behandles humant, og havde givet forskellige Forskrifter. Det er jo muligt, men der synes i hvert Fald ikke at være sket nogen Forandring i den Maade, som Officerer og Befalingsmænd behandler Soldaterne paa. Fra de sidste 14 Dage foreligger der et Brev, som er skrevet af en Dragon i Randers hjem til sine Forældre. Det er ikke skrevet med Offentliggørelse for Øje, men Faderen har overladt Brevet til „Demokraten“, og jeg har aftrykt et udførligt Resumé. Denne Beskrivelse af den Maade, Soldaterne behandles paa, giver ikke